

[Socialministeren.]

der vil betyde Ændringer af forskellige Bestemmelser i Socialloven.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa § 14: Huslejhjælp og Tilskud til Boligbyggeri, og havde den Opfattelse, at denne Hjælp var ikke en individuel Hjælp, og pegede i denne Forbindelse paa, at Kommunerne administrerede for dyrt, og ønskede Hjælp til filantropiske Stiftelser. Jeg vil i den Henseende — navnlig med Hensyn til billigt Boligbyggeri for Aldersrentenydere — henstille til det ærede Medlem, hvis han ikke allerede har været i Aarhus og set, hvad Aarhus Kommune — det er blot for at nævne et Eksempel — har skabt paa dette Omraade, at han undersøger det. Det ærede Medlem vil derigennem faa Beviset for, at Kommunerne er i Stand til paa meget billig Maade at skabe virkelig gode Boliger for Aldersrentenydere til rimelige Priser, væsentlig under det, tilsvarende Boliger opføres for af private, og uden at der derovre ydes særlige Tilskud fra Kommunens Side. Det er gennemført paa en efter min Opfattelse ganske udmærket Maade.

Jeg erkender, at det, der gøres af filantropiske Selskaber for at hjælpe gamle, ogsaa Aldersrentenydere, til billige Boliger og til Friboliger, er et fortræffeligt Arbejde, som jeg har al mulig Respekt for, og som jeg ikke paa nogen Maade ønsker at lægge Sten i Vejen for. Men i de allerfleste Tilfælde optager disse filantropiske Selskaber som Beboere i deres Stiftelser kun Personer, der kommer fra en ganske bestemt Kreds af Befolkningen. Der bliver ikke taget helt de samme Hensyn, som et socialt Udvalg vil tage, og det kan man heller ikke forlange. Derfor er der Plads for begge Dele; der er fortsat Plads for et filantropisk Arbejde paa dette Omraade, men der er ogsaa Plads for Kommunernes Initiativ, idet Kommunerne og de sociale Udvalg har en hel Række andre Opgaver at løse end dem, der kan løses igennem de filantropiske Selskaber og Stiftelser, Opgaver, som maa løses netop af det offentlige, fordi de, det offentlige skal hjælpe, i saa mangfoldige Tilfælde falder uden for den Kreds, de filantropiske Selskaber almindeligvis vil hjælpe.

Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen gav Tilslutning paa en Række Omraader, og det kan jeg kun være tilfreds med. Spøragsmaalet om Kørselsudgifternes Overførelse til Refusionsordningen er ikke blevet afgjort i det af Ministeriet nedsatte Udvalg, men udskudt under Hensyn til, at Skatte-

udligningslovgivningen endnu ikke var gennemført under Udvalgets sidste Forhandlinger. Det er ikke saadan, at Ministeriet har taget Afstand fra selve Princippet, man har blot ikke villet stille Forslag herom, før Udligningsforslaget var blevet gjort til Lov, saa at Ministeriet og ogsaa det nedsatte Udvalg kunde se, om der efter Udligningslovens Vedtagelse var den samme Rimelighed for at overføre disse Udgifter til Refusionsordningen, som der efter min Opfattelse, var, før Udligningsloven blev gennemført.

Det ærede Medlem — og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen — finder Satserne for lave, og det er jeg slet ikke uenig i; i den Henseende tror jeg, at vi alle kan være enige. Men det, der er Realiteten, er, at gennem den Lovgivning, der her er foreslaaet, skaffes der omkring 20 Mill. Kr. mere til Aldersrentenyderne og Invalidere rentenyderne end tidligere. Det er en meget betragtelig Forøgelse af de samlede Udgifter paa dette Omraade, og det er en ikke uvæsentlig Forbedring, der herigennem skaffes Rente-yderne. Regeringen har under de mange Forhandlinger, der har været ført baade om dette og andre sociale Lovforslag, ogsaa maattet se paa hele vort Folkesamfunds økonomiske Bæreevne. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen kan være ganske rolig — de kommende Skatte-lovforslag vil nok komme til at pege i den Retning, at de, der har Raad til at betale, ogsaa i meget høj Grad faar Lov til at være med til at betale. Men naturligvis maa det være Regeringens Standpunkt, at vi ikke foreslaar Ting, der forrykker hele det økonomiske Grundlag for vort Land.

Der er skabt gennem Forslaget her Forbedringer ved at nedsætte Aldersrentegrænsen fra 65 til 60 Aar, ved at nedsætte fra 66 til 65 Aar Tidspunktet for den første Forhøjelse, og den Forhøjelse, der ellers fandt Sted ved 68 Aars Alderen efter Opsættelse af at søge Rente, finder nu Sted ved 67 Aar. Kommunerne faar 7½ pCt. i Stedet for 5 pCt. at kunne fordele til de mest trængende Aldersrente- og Invalidere rentenydere, og derved, at Kommunerne nu faar 5 pCt., der kan bruges til billig Boligbyggeri til Aldersrentenydere — og indtil man har faaet bygget saa meget, at det dækker de 5 pCt., kan man bruge Resten af de 5 pCt. til Huslejetilskud til Aldersrentenydere —, derved kan man praktisk talt i alle Kommuner rense de 7½ pCt. for al den Hjælp, der hidtil er